

NIESPOKOJNIK (2) *sb m*

N sg niespokojnik (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.; poza tym bez cytatu s.v. spokojny.

Człowiek powodujący zamęt, niepokój (2) : Agitator et exagitator. Niepokojnik nágábáč yáko niektorzi mówią. Mącz 6b; Turbator – Niepokoinik, rozruch cziniaci. Calep 1094a.

Synonimy: buntownik, nagabacz, niezgodnik, zamieszacz, zwadliwy, zwajca.

AW